

Den 16 November.

Hvilken är för våra synders skull utgifwen och för vår rättfärdighets skull uppväckt. Rom. 4: 25.

Det är detta språk, som Luther kallar ett "knippe, hwari hela den Christna tron är sammanfattadt"; hwarföre han ock satte detta språk till öfverskrift i de schmalkaldiska artillarna såsom grund för "den första och förnämsta artikeln, från hvilken ingen christen kan wika eller något efterstänka, om än himmel och jord och allt annat förtade samman". Apostelen har med en djup efterfinning författat detta språk, hwarföre det ock af oss fordrar djupt begrundande. Det innehåller, som redan är anmärkt, en kort sammanfattning af de stora hufvudstyckena af Christi försoningswerk och är särstildt tänkvärdt för den fördelning deraf, som här förefommer. Apostelen säger, att Christus är för våra synders skull utgifwen och för vår rättfärdighets (ordagrannat: vår rättfärdiggörelses) skull uppväckt. När han sätter emot hwarandra utgifwen och uppväckt, märka wi, att med ordet "utgifwen" menas: utgifwen i döden. Då wi nu weta, att Skriften annars öfverallt framställer Christi död såsom grund för vår rättfärdiggörelse, samt att hans försoningswerk dermed werkligen war fullbordadt, såsom Christus på korset lät förstå med det utropet: "Det är fullkomnad", är det något besynnerligt och efterfinningsvärdt, hwad apostelen här kan mena, då han säger, att Christus är för våra synders skull utgifwen och för vår rättfärdighets skull uppväckt. Meningen är utan twiswel denna: Uti sin död war Christus en syndabärare, belagd med alla werldens synder, hwilka Han betalade med sitt lif; uti sin uppståndelse war Han såsom vår borgesman rättfärdigad och framhade åt werlden den ewiga rättfärdigheten, lifwet och ett oförgångligt wäsende. Uti sin död war Han "gjord till synd för oss" och förlossade oss då ifrån syndens skuld och lagens förbannelse, i det Han tillfredsställde den gudomliga rättfärdigheten och utstod den död, som war syndens lön; men hans uppståndelse utgjorde den rättfärdighetens och lifwets seger öfwer synden och döden, som för alla menniskor och andar krönte och beseglade hans fullbordade försoningswerk. Såsom vår medlare och borgesman, den andre Adam, hade Han åtagit sig att swara för alla våra synder, att lida vårt förtjenta straff, att fullgöra, hwad den gudomliga straffrättfärdigheten kräfde. Allt detta fullgjorde Han, då Han gaf sig till ett offer och igenlöste oss med sitt blod. Men med sin uppståndelse har Han icke allenast gifwit alla menniskor ett bewis, att Han led och dog såsom helig och Guds Son, för andras synder och icke för någon sin egen skuld; utan ock, att den godt-